

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1938	Κυριακὴ Β' Νηστειῶν (Ἐβρ. 1,10 – 2,3) 27 Μαρτίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ Εὐαγγέλιο

«Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρρῶμεν» (Ἐβρ. 2,1)

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, κηρύσσεται τακτικὰ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ κάνετε **ὑπομονή**, γιὰ ν' ἀκούσετε αὐτὴ τὴν ὁμιλία.

Εἶστε ἄξιοι ἐπαίνου τόσο γιὰ τὴν ἐκκλησία πού ἔχετε ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἐκκλησιασμό σας. Ἀλλὰ φτάνουν αὐτά; Βεβαίως καὶ ὁ ναὸς χρειάζεται καὶ οἱ εἰκόνες καὶ τὰ ἄμφια, ἀλλὰ ἡ οὐσία εἶνε κάπου ἄλλου· στὴν **εὐσέβεια** (βλ. Α' Τιμ. 2,2· 4,7· 6,11).

Καὶ τί εἶνε ἡ εὐσέβεια; εἶνε ἡ ἐλπίδα, εἶνε ἡ πίστι, εἶνε ἡ ἀγάπη. Ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ τρία; Ὑπάρχει **πίστι** σὰν τῶν τεσσάρων ἀνδρῶν τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (βλ. Μάρκ. 2,1-12), πού ἔφεραν τὸν παράλυτο μπροστὰ στὸ Χριστό; Ὑπάρχει **ἐλπίδα** σὰν τοῦ Δαυῖδ, πού ἔλεγε· Κι ἂν ἀκόμη, Θεέ μου, περάσω τὸ γεφύρι τοῦ θανάτου, δὲν θὰ φοβηθῶ, διότι μαζί μου εἶσαι σύ; (βλ. Ψαλμ. 22,4). Ὑπάρχει **ἀγάπη** σὰν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πού ἔλεγε «Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, ... οὐδὲν εἶμι»; (Α' Κορ. 13,1-2). Ἄν ὑπάρχουν αὐτά, τότε ὑπάρχει θρησκεία, ὑπάρχει Ἰησοῦς Ναζωραῖος, ὑπάρχει ζωντανὴ Ἐκκλησία πού κάνει θαύματα. Ἐὰν ὁμως αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν, τότε μᾶς μένει μόνο ὁ φλοιός, ἡ οὐσία ἔχει ἐξατμισθῆ.

Γιὰ γυρίστε στὰ περασμένα· θυμηθῆτε τοὺς **τρεῖς πρώτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ** μὲ τοὺς διωγμούς! Ἐπάνω στὴ Γῆ δὲν ὑπῆρχε οὔτε μία ἐκκλησία, δὲν χτυποῦσε καμπάνα, μὰ ὑπῆρχε ἕνας ζωντανὸς Χριστιανισμός. Ὅσοι πίστευαν στὸ Χριστὸ πήγαιναν σὲ σπηλιές. Δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ φῶτα καὶ πολυέλεοι, χρυσᾶ εὐαγγέλια καὶ δισκοπότηρα, καλλίφωνοι ψάλτες· ὑπῆρχε ὁμως πίστι. Ἐνας παπᾶς, πού δὲν εἶχε βγῆ ἀπὸ θεολογικὲς σχολές κι ἀκαδημίες μὲ διπλώματα, μὰ ἦταν ἔτοιμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του γιὰ τὸ Χριστό· ὅταν κρατοῦσε τὸ ξύλινο δισκοπότηρο ἔκλαιγε καὶ τὰ δάκρυά του ἔπεφταν μέσα κ' ἔσμιγαν μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, κι ὅταν ἔπιανε τὸ Εὐαγγέλιο τὰ χέρια του

ἔτρεμαν. Καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι γονάτιζαν κ' ἔβρεχαν τὸ δάπεδο μὲ τὰ δάκρυά τους· σὰν τὸ ξερὸ χῶμα πού ρουφάει τὸ νερό, σὰν τὸ παιδί πού μὲ ὄρεξι βυzaίνει τὸ γάλα τῆς μάνας, σὰν τὴ μέλισσα πού ρουφάει τὸ νέκταρ ἀπὸ τὰ ἄνθη, ἔτσι οἱ πιστοὶ ρουφοῦσαν σὰν σφουγγάρι τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου. Τὰ πίστευαν. Προσπαθοῦσαν νὰ τὰ ζήσουν, νὰ τὰ κάνουν πρᾶξι - βίωμά τους, νὰ ἔνι ἡ ζωὴ τους ἕνα ἔμπρακτο Εὐαγγέλιο.

Συμβαίνει τέτοιο πρᾶγμα σήμερα; ἀκοῦμε ἐμεῖς τὸ Εὐαγγέλιο μὲ τέτοια ὄρεξι, τέτοια πίστι, τέτοια ἀπόφασι, ὅπως οἱ πρῶτοι Χριστιανοί; Ἀκριβῶς αὐτὸ τονίζει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Προσέξτε καλά, μᾶς λέει· ὅταν διαβάζεται τὸ εὐαγγέλιο, ὅταν κηρύττεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, **ἀνοιξτε τ' αὐτιά σας** ν' ἀκούσετε αὐτὴ τὴ μελωδία καὶ ἁρμονία, νὰ μπῆ μέσα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· διότι, ἂν δὲν προσέξετε τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, **θὰ κολασθῆτε**, λέει ὁ ἀπόστολος (βλ. Ἐβρ. 2,1).

Μὰ ἔχουν λοιπὸν τόση σημασία τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου; Naί, ἀγαπητοί μου. Διότι τὰ λόγια αὐτὰ πού εἶνε γραμμένα στὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὸ «Πιστεύω» δὲν εἶνε λόγια ἀνθρώπινα· **εἶνε λόγια θεϊκά**. Δὲν εἶνε λόγια κάποιων σοφῶν, πού ἔρχονται κατόπιν ἄλλοι καὶ τ' ἀνατρέπουν ἄρδην. Τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε σὰν τὰ βράχια μέσα στὴ θάλασσα, πού τὸ κύμα πέφτει ἀφρισμένο πάνω τους μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κλονίση· εἶνε σὰν τὰ βουνά, σὰν τὸν Ὀλυμπο, πού δὲν μπορεῖ κανένα χέρι νὰ τὸν κλονίση· εἶνε σὰν τὸν ἥλιο, πού δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν σβῆση· εἶνε σὰν τὰ ἄστρα, πού δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ φτάση. Ἀλλὰ τί λέω; μὴ μέρα καὶ τὰ ἄστρα κι ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι θὰ σβῆσουν, καὶ ἡ Γῆ θὰ ὑποστῆ μὴ κοσμογονία· μέσα ὁμως στὴν αἰρροη τροπὴ τῶν πραγμάτων καὶ στὰ παφλάζοντα κύματα τοῦ κόσμου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο

γέλιο θὰ στέκη πάντοτε, θὰ φωσφορίζη, θ' ἀστράφτη καὶ θὰ λάμπη αἰωνίως. «*Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρρυῶμεν*» (Ἐβρ. 2,1).

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου **περιφρονοῦνται**, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου **πολεμοῦνται** μὲ σφοδρότητα καὶ λύσσα. Τὸν 17ο αἰῶνα κάποιος ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐφυεῖς καὶ δραστηρίους ἀθέους βουτοῦσε τὴν πέννα του σὲ φαρμάκι καὶ ἔγραψε τὰ φοβερώτερα λόγια ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀποκαλέσῃ τὸν Υἱὸ τῆς Παρθένου ἄτιμο! Προτοῦ νὰ ξεψυχήσῃ ἔγραψε, ὅτι μετὰ ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια οὔτε Εὐαγγέλιο θὰ ὑπάρχη οὔτε Χριστιανοὶ πού νὰ πιάνουν στὰ χέρια τους τὴν ἀγία Γραφή. Καὶ τί ἔγινε· πέθανε αὐτός, ἐτάφη, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια τὸ σπίτι πού καθόταν καὶ ἔγραφε καὶ ὕβριζε τὸν Υἱὸν τῆς Παρθένου, τὸ σπίτι ἐκεῖνο –σῶζεται σήμερα– ἔγινε βιβλιοπωλεῖο τῆς ἀγίας Γραφῆς! Δὲν ἐπαλήθευσε ἢ πρόβλεψί του· ἀντιθέτως ἐκπληρώθηκε ὁ λόγος πού εἶπε ὁ Χριστός, ὅτι «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Λουκ. 21,33).

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι σήμερα ὑπάρχουν κράτη πού ἔχουν κηρύξει πόλεμο ἐναντίον τοῦ Εὐαγγελίου. Στὰ κράτη αὐτά, πού ἔχουν προοδεύσει τεχνικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς –δὲν τὸ ἀρνοῦμεθα–, ὑπάρχει ὠμὴ ἀθεΐα. Καὶ ἐκδίδονται μὲν τόννοι ἀπὸ βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες, δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ τυπωθῇ οὔτε ἓνα κομματάκι χαρτί μὲ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ Εὐαγγέλιο **ἀπαγορεύεται**.

Καὶ ὅμως τὸ Εὐαγγέλιο **δὲν ἔσβησε**· μέσα σὲ καλύβες, σὲ σπίτια, ἀλλὰ καὶ στὰ παλάτια ὑπάρχουν ψυχές, πού διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ μουσκεύουν τὶς σελίδες του μὲ δάκρυα.

Τὸ 1964 συνάντησα στὴ Φλώρινα μία εὐγενῆ Ἑλληνίδα, πού ἔμενε ὑπὸ τραγικὲς συνθήκες σὲ γειτονικὴ χώρα ὅπου θριάμβευε ἡ ἀπιστία. –Δὲν τολμᾶμε, μοῦ ἔλεγε, νὰ κάνουμε τὸ σταυρό μας ἢ νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία, γιατί μᾶς παρακολουθοῦν· ἀλλὰ **δὲν χάσαμε τὴν πίστι** στὸ Θεό. Πρῶι - πρῶι, νύχτα, κατεβαίνουμε στὰ ὑπόγεια, ἀνάβουμε κερί, βάζουμε τὸ ραδιόφωνο τῶν Ἀθηνῶν, ἀκοῦμε τὴ θεία λειτουργία τὸ εὐαγγέλιο τὸ κήρυγμα, κ' ἡ ψυχὴ μας παίρνει φτερά...

“Ὅποιος νομίζει ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο θὰ σβῆσῃ, εἶνε **ἀνόητος**. Αὐτὸς μοιάζει μὲ ἓνα **παράφρονα** πού εἶδα κάποτε στὴ Θεσσαλονίκη· σκαρφάλωσε σ' ἓνα τηλεγραφόξυλο καὶ τί ἔκανε· ἔφτυνε συνεχῶς. Τὸν πλησίασαν τὰ ὄργανα τῆς τάξεως καὶ τὸν ρώτησαν· –Τί θέλεις; –Περιμένετε, λέει, θὰ σβῆσω τὸν ἥλιο... “Ὅσο εἶνε δυ-

νατὸν ἓνας τρελλὸς νὰ σβῆσῃ τὸν ἥλιο μὲ τὰ πτύσματά του, ἄλλο τόσο μπορεῖ καὶ ὁ νᾶνος ἄνθρωπος, ὅ,τι κι ἂν εἶνε αὐτός, νὰ σβῆσῃ τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. «*Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρρυῶμεν*».

Ἄλλὰ γιατί ν' ἀναφέρω παραδείγματα ἀπὸ ἄλλες χώρες; Στὶς 25 Μαρτίου ἐορτάζουμε τὴν ἐθνικὴ μας ἐορτή· ὅτι ὁ Χριστός, ὅπως εἶπε «*Λάζαρε, δεῦρο ἔξω*» (Ἰω. 11,43) κι ἀνέστησε τὸ νεκρὸ φίλο του, ἔτσι ἀνέστησε καὶ τὸ ἔθνος μας, πού ἦταν θαμμένο ὄχι τρεῖς μέρες ὅπως ὁ Λάζαρος ἀλλὰ τετρακόσα χρόνια. Ποιὸς στάθηκε μπροστὰ στὴν πλάκα τοῦ ἔθνους αὐτοῦ καὶ εἶπε «Ἑλλάς, “*δεῦρο ἔξω*”» κ' ἡ **Ἑλλάς ἀναστήθηκε**; ἤρθε τὸ ράσο, τὸ Εὐαγγέλιο, ἡ πίστι, καὶ μετακίνησε τὴν πλάκα τοῦ θανάτου. Εἶνε λόγια αὐτά; δὲν εἶνε μία πραγματικότης; Τὰ χρόνια ἐκεῖνα στὸ Μοριά, στὴν Κρήτη, στὰ νησιά, στὴ Θεσσαλία, στὴ Μακεδονία, στὴν Ἡπειρο, παντοῦ στὴν Ἑλλάδα, σὰς ἐρωτῶ, ὑπῆρχαν σχολειά, ἀκαδημίες, ξένες γλῶσσες; Ὅχι. Μέσ' στὶς ἐκκλησιὲς καὶ στὰ μοναστήρια τὰ μόνα βιβλία πού κρατοῦσαν ἦταν τὸ Ψαλτήρι, τὸ Ὁχτωήχι, τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο. Μὲ αὐτὰ ἀνατράφηκε, ἔζησε κι ἀναστήθηκε τὸ ἔθνος μας.

* * *

Τελειώνω, ἀδελφοί· ἀλλὰ προτοῦ τελειώσω θὰ φέρω μπροστὰ σας τὴν ἠρωικώτερη μορφή τοῦ Ὁ21, τὸ Γέρο τοῦ Μοριά, τὸν **Θεόδωρο Κολοκοτρώνη**. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, μίλησε στὰ παιδιὰ τοῦ πρώτου Γυμνασίου τῶν Ἀθηνῶν, πού εἶχαν δάσκαλο τὸν σοφὸ Γεννάδιο, καὶ τοὺς λέει· –“Ὅταν πιάσαμε τὰ ἄρματα, εἶπαμε πρῶτα ὑπὲρ πίστεως καὶ κατόπιν ὑπὲρ πατρίδος· κ' ἔσεῖς **μ' αὐτὴ τὴν πίστι νὰ ζήσετε**.”

Τώρα μᾶς ἦρθαν σπουδασμένοι παιδαγωγοὶ καὶ εἰρωνεύονται τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄλλὰ μὴν παραξενεύεστε. Τὸ λέει τὸ ἱερὸ βιβλίον· θὰ ῥθουν χρόνια κατηραμένα, πού οἱ ἄνθρωποι θὰ φράξουν τ' αὐτιά τους νὰ μὴν ἀκοῦνε τὴν ἀλήθεια, καὶ θὰ τ' ἀνοίξουν γιὰ ν' ἀκοῦνε «*τοὺς μύθους*» τῆς ἀπιστίας (Β' Τιμ. 4,4). Γιατὶ **ὁποῖος δὲν πιστεύει στὸ Θεό, θὰ πιστέψῃ στὸν διάβολο**.

Ἀδελφοί μου, μὴ στενοχωρεῖσθε. Δὲν θὰ νικήσουν οἱ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι· θὰ νικήσῃ ἡ πίστις. Γράψτε το στὶς ψυχές σας· **Ὅποιος πάη κόντρα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ γίνῃ στάχτη**. Ἄλλὰ ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ γίνῃ στάχτη· ἔχει ἱστορία, ἔχει τάφους, ἔχει μέλλον καὶ προορισμό. Καὶ ὅσοι πιστεύουμε στὸ Χριστό, ἄς ἀκολουθήσουμε τὴν πορεία τῆς νίκης, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τῆς ἀγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**